

БЕЗСТРАШЕН

FEARLESS

Copyright © M.W. Craven, 2023

The moral right of the author has been asserted.

© Рая Делчева, *превод от английски*

© Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2024

ISBN: 978-954-28-4800-4

М. У. КРЕЙВЪН
БЕЗСТРАШЕН

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ:
РАЯ ДЕЛЧЕВА

 ciela

*На Джоан. Която ми каза, че трябва
да посветя тази книга на нея.*

ПЪРВА ЧАСТ

**ВНУШИТЕЛНИЯТ
НЕОБЯТЕН ГРАД**

Глава 1

Шестима бяха обидно малко. Не бяха достатъчно. Хрумна ми, че ще им трябва по-голяма лодка. Това е реплика от „Челюсти“. Шерифът я казва, щом забелязва голямата бяла акула за първи път. Когато вижда колко е голяма. Вече носи смисъла, че някой те превъзхожда по сили. Както да си на седмото небе означава, че си щастлив. А „разбий ги“ е пожелание за късмет. Така че, когато видях, че бяха само шестима, се замислих за това. Щеше да им трябва по-голяма лодка.

И все пак градът беше малък – вероятно не можеха да пратят повече от шестима души. Може би не разполагаха с повече. А мисията беше неотложна. Имаше дори елемент на паника. Трябва да е било така. Ако случаят не беше такъв, окръг Уейн нямаше да се заеме с това. Щяха да пратят хората си да стоят в полицейския кордон. Телефонното обаждане е било кратко и е било последвано от още по-кратко нареждане. „Действайте, преди да се е задвижил. Не можете да си позволите да чакате подкрепление. През това време ние ще съберем всички, с които разполагаме.“

Не съм особено едър мъж – сто и осемдесет сантиметра, осемдесет и шест килограма, но хората тръгнаха към мен, сякаш бях куфар, оставен без надзор. Изглеждаха изплашени. Нервни. Навярно никога не им се беше налагало да правят нещо подобно. Живееха в окръг Уейн, за да *избягат* от подобни задължения. По сбърчените им

чела беше избила студена пот, а лицата им бяха сковани от напрежение. Един от мъжете имаше тик в ъгълчето на дясното си око. Сигурно беше нещо на нервна почва.

И все пак се справяха добре. Не се опитваха да ме притиснат. Не крещяха, не даваха противоречиви указания. Прекосиха бара, без да предизвикват тревога. Последва ги вълна от мълчание. Барманът дори спря музиката. Всички погледи се извърнаха към мен. По това време не бях свикнал с това. Наобиколиха сепарето ми, без да си пречат, и после зачакаха. Нямаше никаква враждебност. Просто ченгета, които изпълняваха дълга си. Ако не бях видял какво даваха по телевизията, можеше и да не разбера, че са дошли за мен.

Ще опростя нещата прекалено, ако кажа, че бяха лоши ченгета. Ченгетата може да бъдат едновременно смели и страхливи, почтени и корумпирани, а също и умни и глупави. Могат да бъдат всички тези неща, както и нито едно от тях. Така че за по-лесно просто нямам доверие на полицаите. Нямам доверие на никого. Това е и причината все още да съм жив.

Още преди да съм ги видял, в главата ми се разиграха няколко сценария. Никой от тях не беше добър. Нещата не се развиваха добре за мен и определено не се развиваха добре за тях. В края на краищата всичко опира до прости изчисления – ако всички възможности пред теб са лоши, избираш тази, която ще ти позволи да доживееш до следващата битка. Рисуваш.

Преди да отида на ново място, първо се уверявам, че не съм в някой град като онзи от първия „Рамбо“ – с шерифа, който не обичаше скитници.

Шерифското управление в окръг Уейн покриваше голяма територия и шерифът беше жена на име Даян

Лонг. Имаха добра репутация. Мъжете пред мен бяха заместници от пътна полиция. Надеждни ченгета, които не търпят глупости. Не можеха да се сравняват с нюйоркската полиция, но в малък отдел като този на окръг Уейн самото разнообразие на повикванията, които получават всеки ден, ги е направило издръжливи и приспособими.

Дотук никой не беше обелил и дума. Бяха извадили оръжията си, но не ги бяха насочили. Не ме държаха на мушка – чакаха сигнал. Един мъж със сержантски нашивки им пазеше гърбовете. Той каза: „Сега“ и всички вдигнаха оръжията си.

Двама държаха „Тейзър X26s“. Черно-жълти и гадни. Когато стреляш, от тях излитат две игли, които се закачат за дрехите или кожата на целта и електрическата верига се затваря. Боли ужасно. Напълно те изважда от строя. Имат обсег от четири метра и половина, а полицайте бяха на два метра от мен. Перфектното разстояние. Не исках да ме удря ток.

Единствената жена в групата беше насочила пушка към гърдите ми. Не виждах с какви патрони е заредена, но предполагах, че са нелетални. Сигурно бяха стоппатрони, достатъчни да причинят неприятно натъртване, а ако бях станал, щях да падна по задник. Веднъж ги нарекох топкотрошачи. Безполезни са, освен ако не отидеш твърде далеч и не се прицелиш в нещо меко и висящо, но ако си двуметров здравеняк, развилнял се като Хълк на прекалено много стероиди, стрелбата в торса само ще го погъделичка. Изстрел в топките, от друга страна...

Наредено им е да ме заловят жив.

Това беше добре.

Само че сержантът носеше стандартен глок. Сериозен мъж със сериозно оръжие. Беше зареден с 9-милиметрови патрони „Парабелум“. Ако някой от тях ме уцелеше в торса, нямаше да стана повече. Името „Парабелум“ идва от латински, *para bellum*. Означава „подготви се за война“. Винаги съм смятал, че е много добро име за куршум. Сержантът имаше широк гръден кош, квадратни рамене и още по-квадратна брадичка. Устата му беше извита в строга гримаса. Стоманеносивите му очи ме следяха внимателно. Не беше извадил глока, но ръката му стоеше отпусната върху дръжката и кобурът беше разкопчан. Макар да правеше впечатление, че са му наредили да не насочва оръжието към мен, не се съмнявах, че при най-малкия намек за опасност ръката му ще се стрелне като управлявана с дистанционно. Разбирах гнева му: вършеха нечия чужда мръсна работа и независимо дали имаше федерална заповед, или не, не искаше никой от хората му да пострада заради някакъв задник, за когото е научил едва преди половин час.

Сержантът проговори:

– Бихте ли дошли с нас, господине?

– Ще ви трябва по-голяма лодка – отвърнах.

Глава 2

Час преди нещата да се прецакат могъщо, седях в бара на един хотел и спокойно пиех чай. Чаят беше хубав. С много танин. Достатъчно гъст, че да забодеш лъжицата си в него. Фамилията ми е немска – дядо ми дошъл в Щатите, когато бил на четиресет, получил гражданство през 46-а и щом да си германец станало непопулярно, се отказал от прегласа в *König*, но майка ми е англичанка и предполагам, че съм наследил от нея любовта си към това питие. Обичам и кафе, но предпочитам чай.

Гледах си работата. Опитвах се да остана незабелязан. Това правех. Гледах си работата и се опитвах да остана незабелязан. По принцип избягвам малките градчета, в които запомнят непознатите, но имаше конгрес на застрахователите. А конгресите променят нещата. По време на конгрес *всички* са непознати. Градовете са претърпкани и това е добре. Тълпата е моя приятелка. Мога да се възползвам от нея.

Пътувах на зигзаг из щата Ню Йорк. Възнамерявах да посетя Читънганго, родното място на автора на „Вълшебникът от Оз“ Лиман Франк Баум. Бях чувал, че трооарите на града са боядисани в жълто, а когато нямаш какво да правиш, освен да не се застояваш на едно място, то поне можеш да отидеш да видиш нещо интересно. Но не бързах и вечерта се озовах в градче на име Госфорт в окръг Уейн. Надявах се да хапна нещо топло и да си намеря евтина стая, където да пренощувам. Бях пре-

карал цялата седмица навън и макар да беше топло и да разполагах с едноместна туристическа палатка, нямаше да ми дойде зле да се погледея малко. Но пък аз съм необичаен човек.

Бях в лоби бара на хотел „Четири бора“. Приличаше на хиляди други барове: имаше сепарета във формата на подкова, червени кожени фотьойли и кръгли столове на бара. Във въздуха се разнася писклив смях и повишен тестостерон. Отегчен барман с младежки пъпки полира чашите със същия парцал, с който току-що е бърсал масите. Седем неми телевизора, които излъчват един и същи мач: „Ред Сокс“ срещу „Янките“ на „Фенуей Парк“. Аз седях на едно сепаре. Беше тапицирано с червена изкуствена кожа. Мисля, че ѝ викат певеце кожа. Продава се на дълги ролки и се чисти лесно. Докато си довършвах чая, разгледах менюто.

Първото нещо, което не беше както трябва, беше купата с фъстъци, която барманът остави на масата ми.

Някъде бях чел, че проба, взета от средностатистическа купа с фъстъци, сервирана в един бар, съдържа над сто различни екземпляра урина. Мъжете и жените се връщат от тоалетната, без да са си измили ръцете. И макар друго изследване да е оборило това твърдение, то доказало нещо доста по-лошо, а именно, че над четиресет процента от тестваните кубчета лед съдържали колиформи: бактерии, идващи от човешките изпражнения. От почти десет години не съм ял фъстъци в бар. От горе-долу същото време пия и топла кола.

Побутнах купата обратно към бармана.

– Не, благодаря – казах му аз, но веднага съжалих. Беше необичайно да се отказва. Беше *запомнящо се*.

Барманът ме изгледа особено, а после сви рамене, сякаш такива неща му се случваха постоянно. Почеса се по врата и попита:

– Да ви донеса нещо от бара?

– Бургер – отвърнах. – Класически американски с бекон, кашкавал „Монтерей Джак“ и две кюфтета, реър. Допълнително пържени картопки и шоколадов млечен шейк.

– Добър избор – заяви барманът. – Любимото ми.

Съмнявах се. Беше казал същото и на двете жени, които си поръчаха макарони със сирене преди по-малко от десет минути.

– Сигурно ще отнеме около половин час – добави, след като си записа поръчката ми. – Изглежда, всички се хранят в момента.

Трийсет минути беше прекалено дълго време. Искях да продължа пътя си, преди да се е стъмнило. Да намеря някое по-безопасно място, където да се покрия за вечерта. Извадих двайсетачка от навитите ми на руло банкноти.

– Това ще забърза ли нещата?

– Значително – отвърна той и я пхна в джоба на престилката си. – Петнайсет минути?

Не знам какво трябваше да ми осигури двайсетачката, но бургерът и шейкът се забавиха повече от обещаните петнайсет минути. Всъщност се забавиха повече дори от първоначалните трийсет. Когато най-сетне пристигнаха, ги носеше същият барман. Той дори не опита да се извини. Само ги остави на масата заедно с приборите. Върна се на бара и отново се зае да полира

чаши. От време на време ми хвърляше по някой поглед, но го правеше, сякаш знаеше, че върши нещо нередно.

Държеше се различно, а в моя свят това е един огромен, тлъст сигнал за опасност.

Трябваше да си вървя. Не знаех какво се беше случило, но не бях успял да оцелея шест години, чакайки да видя дали предчувствието ми е било правилно. Беше жалко, но барманът вече ме зяпаше неприкрито. Дори не се стараеше да спре. Моментът да си вървя беше дошъл. Посегнах да взема раницата си. Вътре беше всичко, което притежавах, и винаги я държах наблизо.

Тогава видях телевизора.

Вървяха кратки новини, от онези, които излъчват в почивката след края на полувремето. Макар да се намирахме в щата Ню Йорк и да играеха „Янките“, никой не гледаше мача. От време на време поглеждах, за да видя резултата.

Перхидролената водеща четеше тихо последната новина преди продължението на мача. Отдолу вървеше и текст. От онези хоризонтални надписи с дебел шрифт, показващи заглавията от деня и безплатен номер, на който може да се звъни. Бях прекалено далеч, за да прочета написаното, но изображението на екрана се виждаше кристално ясно.

Беше снимка. Макар да не я бях виждал от години, я познавах много добре.

Втренчих се в екрана.

От него ме гледаше собственото ми лице.

Глава 3

На екрана стоеше снимка от предишния ми живот. Още не бях навършил петнайсет, но не съществуваше друга по-актуална от нея. Когато изчезнеш, едно от нещата, които трябва да направиш, е да унищожих всичките си снимки и макар да ме бяха предупредили само ден по-рано, бях се постарал да го направя. Практически всички снимки, на които присъствах, изчезнаха. Бяха изгорени или изтрити. Но имаше и снимки, до които нямаш достъп. Онези във федералните бази данни.

Агенцията, която беше предоставила снимката на телевизионния екран, беше същата, която я беше направила: Шерифската служба на Съединените щати. Найсетне си бях спечелил място в списъка им с петнайсетте най-издирвани престъпници. Вече бях един от най-търсените бегълци в страната.

Но в това нямаше никакъв смисъл. Аз знаех много добре защо се налагаше да изчезна, но шерифите нямаша никаква представа. Но дори и да знаеха, нямаше да ме издирват по този начин. Щяха да измислят някакъв по-различен и по-деликатен метод. Включването ми в този списък намирисваше на отчаяние и на нечий изтичащ краен срок.

Сякаш мина цяла вечност, преди каналът да се върне към излъчването на мача. Един тих глас възкликна одобрително в края на бара. Значи поне един човек гле-

даше мача. Огледах се наоколо, чувствах се изложен на показ. Барманът продължаваше да ме зяпа.

Имах проблем. Излъчиха лицето ми по националната телевизия, не по някой местен канал и новините не изглеждаха особено сензационни. Може снимката ми да е била в ефир от дни, вероятно дори седмици. От шест години никой не беше успял да се доближи до мен. Надявах се да са решили, че съм загинал. Че съм умрял в някое затънтено, мизерно градче. Неидентифицирано лице. Но федералното правителство току-що обяви на всички, включително на всеки опортюнист в страната, че съм жив и здрав.

Ловният сезон щеше да започне отново.

Което беше леко неприятно.

Трябваше да стигна до дъното на тази история. Но нямаше да намеря отговори в Госфорт, а в Арлингтън, Вирджиния. Там се намираще шерифският щаб. Все щеше да се намери някой, който да знае какво става. Все още имах приятели в Арлингтън.

Взех бургера и отхапах от него. Беше ужасен. Говеждото беше като от консерва, имаше тънко резенче домат и повехнала кафява маруля. На клисавото хлебче му липсваше масло и беше два пъти по-голямо от необходимото. Въпреки това си отхапах от него още веднъж. Исках до сутринта да съм на стотина километра от това място и няхах представа кога би ми се удала нова възможност да се нахраня. Никога не отказвай калории или сън, така са ме учили.

Забелязах първия признак, че съм прекалено закъснял, когато проверих дали улицата е празна. До сепаретото ми имаше прозорец и макар пердетата да бяха спуснати, от време на време ги дърпах и надниквах навън. Не очаквах да видя нещо специално – преди новинар-

ската емисия нямах причина да подозирам, че нещо не е както трябва – човек просто прави така, когато седи до прозорец, поглежда през него. Последния път, когато надникнах, улицата беше оживена.

Но ето че вече изглеждаше като пуста снимачна площадка.

Не беше случайност. Би било странно на улицата да не останат никакви хора, без да се е случило нещо необичайно. Беше математически невероятен.

Разчистили са я. Навярно бе отцепена от кордон. Някъде, където няма да се вижда. Представих си тълпа от зяпачи зад преграда, подготвили камерите на телефоните си в очакване нещо да се случи.

Предполагах, че барманът е позвънил на безплатния номер. Сигурно цял ден е гледал снимката ми и когато пристигнах, не е можел да повярва на очите си. Донесъл е купата с фъстъци, за да се увери. Мислех, че ме гледа странно, защото отказах да приема наквасените с урина фъстъци, но явно това е бил моментът, в който барманът е осъзнал, че не се е побъркал. Човекът в бара му действително се е оказал един от най-издирваните от щатските шерифи бегълци. Когато поръчах бургера си, му дадох така необходимото извинение да отиде до кухнята, за да позвъни. Навярно са го инструктирали да се държи нормално и по възможност да ме забави. Да даде на ченгетата време да уредят нещо. Затова храната ми се бе забавила толкова.

Интуицията и опитът ми казваха, че предстои да ме арестуват. Че в сградата вече има екип. Никой нямаше да влезе или излезе без тяхното позволение. А ако вече бяха стигнали входа на бара, значи нямаше връщане назад.

Облегнах ръце на масата и се изпънах като сурикат. Не исках никой да пострада.

Глава 4

– Ще ви трябва по-голяма лодка – заявих на сержанта с пистолета.

Той се намръщи. Сигурно беше репетираше какво да ми каже, когато дойде до масата ми, а аз не бях последвал сценария му. Беше ме помолил да дойда с него и очакваше да се изправа. Вместо това му бях отговорил, че ще му трябва по-голяма лодка. Без контекст отговорът ми беше безсмислен. Нелогичен.

Взех едно картофче от чинията си и го лапнах. Беше мазно, все едно олиото не се е било загоряло достатъчно, когато са ги вкарвали във фритюрника. Взех втори картоф и го вдигнах в ръка.

– Знаете ли, че французите и белгийците постоянно са в конфликт за това кой е измислил пържените картофи? – попитах. – Белгийците казват, че това е поредният случай на френска гастрономическа хегемония. Че французите са асимилирали всички белгийски ястия, които са се оказали по вкуса им, и са ги *обявили* за свои.

– Не го знаех, господине – отвърна сержантът. Смущението му бе очевидно. Говорех за по-големи лодки, а после се бях раздрънкал и за пържени картофи.

Свих рамене.

– Лично аз смятам, че е по-вероятно да са били измислени в Испания. Това е първата европейска страна, получила картофа след пристигането му от Новия свят, пък и по това време вече пържели храната си в олио.

Сержантът повдигна вежди.

– Преди гледах доста телевизия – поясних аз. – И четях много книги.

– А сега?

– Вече го правя по-рядко – отвърнах. – Но както и да е, разказвам ви за произхода на пържените картофи, сержанте, само за да покажа, че нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. Да наречеш нещо френско¹, не го прави такава. – Хвърлих картофа обратно в чинията. – Както и да сложиш някого в списъка с най-издирваните престъпници, не го прави такъв.

– Ще го имам предвид, господине.

– Арестуван ли съм?

– Не, господине. Но *бихме искали* да поговорим.

– Шестима сте. Говорете си.

Сержантът не се усмихна. Сигурно беше чувал тази шега милион пъти.

– Трябва да дойдете с нас до полицейския участък, господине.

– Допуснахте грешка, нали знаете?

– Така твърдите вие, господине – заяви сержантът. – Сигурен съм, че всичко ще се уреди. Но това няма да стане тук.

Отхапах още веднъж от бургера, но ми се прииска да не го бях правил.

– Не, исках да кажа, че допуснахте *тактическа* грешка.

– Така ли, господине?

– Да – потвърдих аз. – Моментът подходящ ли е да се поучите, сержант?

---

¹ В английския език пържените картофи се наричат „френски картофи“. – Б. пр.

Той замълча. Пръстите му върху глока обаче трепнаха. Предупреждаваше ме.

– Допуснахте тактическа грешка, защото си създадохте проблем – продължих. – Трябваше да почакате да напусна хотела или да отида до бара да си платя сметката. По дяволите, всяко друго място щеше да е по-добро от това.

– И защо смятате така, господине? – попита сержантът.

– Подигравате ли ми се, сержант?

– Искам само да действаме, без да вдигаме врява, господине. Да оставим тези добри хора да продължат вечерта си на спокойствие.

– Никога не бива да опитвате да задържите човек, седнал в сепаре, сержанте – изтъкнах аз. – Не и ако не се налага.

Повдигнах горното хлебче на бургера и магнах кюфтетата. Получи се сандвич с маруля и домат. Отхапах. Вкусът се подобри само леко.

– Сепарето е тясно и масата е завинтена за пода – отбелязах. – Мога да увия крака около централната стойка. Да се наведе и да се вкопча и с двете си ръце и да се превърна в неподвижен обект. Разбира се, можете да се опитате да ме извлечете навън, но можете най-много да сложите по един заместник от двете ми страни. В никакъв случай няма да са достатъчни само двама души. Мускулите на седалището ми са по-здрави от техните бицепси. А не можете да използвате оръжията си. Не съм въоръжен. Липсват застрашаващи живота обстоятелства. И нещо още по-важно, в момента поне десет души ни снимат с телефоните си и всеки от тях е потенциален граждански журналист. Така че отказвам да напусна сепарето доброволно и единствената ви възможност е

да ме извлачите навън. Вече установихме, че това няма да стане, но все пак трябва да опитате, нали? Не можете да позволявате авторитетът ви да бъде предизвикван по подобен начин.

Посочих бургера, който бях оставил на масата.

– Струва ми трийсет долара. Ако искате да арестувате някого, приберете готвача на скарата – заявих аз. – Както и да е, приличате ми на интелигентен човек. Мислите стратегически. В момента се чудите дали *искам* да се опитате да ме извлачите навън. Дотук се справяте добре. Всички стоите на разстояние. Но щом някой от заместниците ви влезе в сепарето до мен, нещата ще се променят. Няма да сгруппите да го изпратите с оръжие, но бургерът е по-жилав и от пастърма, а готвачът беше така добър да го сервира с назъбен нож. За по-малко от секунда мога да опра острието до сънната артерия на този, който се доближи. И вече ще имам заложник. Дамата с пушката блокира видимостта ви и докато мръднете, ще съм се измъкнал от сепарето, използвайки колегата ви като балистичен щит. Приличате ми на стабилен човек; съмнявам се, че бихте взели трудното решение да простреляте някого от своите, за да ме спрете. Това ми дава няколко опции. Може да изляза с него и да рискувам да се изправа срещу хората, които сте разположили на улицата. А може и да отведа заместника ви зад бара в кухнята. Да използвам горещата мазнина, за да предизвикам пожар. Да се уверя, че ще се наложи хотелът да бъде евакуиран. Да предизвикам паника. Да се измъкна в настаналия хаос. – Замълчах и се усмихнах учтиво. – *Това* имах предвид, когато казах, че сте допуснали тактическа грешка, сержант.

Трябва да му призная, че поведението му почти не се промени. Гръбнакът му леко се скова и пръстът му на спусъка потрепна неволно. Отстъпи метър наляво. Увери се, че заместникът с пушката не пречи на видимостта му.

– Спокойно, сержант – обадих се аз. – Противно на това, което вероятно си мислите, аз съм от добрите. Ще дойда с вас. Но бих искал да си допия шейка. – Вдигнах чашата си.

– Наистина се налага да дойдете с нас веднага, господине. – Гласът му вече беше строг и равен, а погледът му бе непоколебим.

– Мисля да си довърша шейка – повторих аз. Докато отпихах, го погледнах над ръба на чашата си.

Бургерът може и да не струваше, но шейкът беше студен, гъст и кремообразен. Колкото и силно да смучех, минаваше по сламката съвсем бавно. Оставих го на масата. Ако го изпиех прекалено бързо, кръвоносните съдове на небцето ми щяха да се свият изведнъж. Щях да получа главоболие, причинено от студа. Така нареченото замръзване на мозъка.

– Колко неудобно – възкликнах аз.

Лицето на сержанта се зачерви. В рамките на минута беше изгубил контрол над ситуацията. Всички около сепарето го знаеха. Жената от екипа му започна да помръдва нервно. Беше изтеглила късата клечка. Държеше пушката вдигната вече доста време и ръцете ѝ започваха да се изморяват. Начинът, по който я беше хванала, означаваше, че теглото на оръжието почиваше само на един или два от мускулите ѝ. Ако беше военнопленник, позицията ѝ щеше да се класифицира като стресова. Изрично забранена съгласно Женевската конвенция. Чудех се какво ли ще направи сержантът ѝ. Ако бях на

негово място, щях да накарам хората си да се редуват и да се уверя, че всеки от тях е държал пушката. Но пък нямаше и да се опитам да арестувам човек, заклещен в сепаре.

Накрая онова, което предизвика бързото разрешаване на проблема, бе не смущението на сержанта, а дисконфортът на жената.

– Хайде тогава – обадих се аз. Вдигнах ръце. Стар номер, който престъпниците понякога изпробват върху зелени ченгета. Облекчени, че злосторникът не се съпротивлява, дори не се замислят, че е по-добре да му сложат белезниците откъм гърба. За моя изненада, сержантът нямаше нищо против. Да оковат ръцете отпред на тялото ти, определено е неудобно. Със сигурност би ми попречило да се изфукам колко голяма е била последната риба, която съм уловил, но нямаше да ме спре да взема и да използвам нечие оръжие. Старото ми аз никога не би допуснало подобна грешка. Но от друга страна, старото ми аз нямаше да се окаже притиснато в ъгъла и заловено в някакъв бар, докато в града има конгрес. Изправих се.

– Готови?

– Да вървим – потвърди сержантът.

Измъкнах се от сепарето, крачейки настрани като рак. Застанах до него.

Той ме изглежда пресметливо.

– Не се плашите лесно, а? – попита.

– Нямате си представа – отвърнах.